

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ῥωμαῖός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στό χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐννέα τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου,
καὶ σάλος τοῦ σοφοῦ Βουλευτηρίου.

Τρακόσα καὶ τριάντα
καὶ φοβερά συμβάντα.

Τὸ Κατηγορητήριον, ποῦ δτάζει δηλητήριον.

Καὶ τίς αὐτὸς ποῦ ἔρχεται πρὸς τὴν Βουλὴν δρομαῖος
καὶ εἰς τὰ χέρια τοῦ βασιτῆ βαρὺ βαρὺ τεφτέρι ;...
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ Ῥωμαῖος,
ὁ Βουλευτὴς τοῦ Θεοδώρῃ, τῆς Πάτρας τὸ ξεφτέρι,
ποῦ ἐφευρίσκει φάρμακα τῶν νόσων μας σωτήρια
καὶ εἶναι πρωτομάστορας 'στὰ κατηγορητήρια.

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος τὴ μούρη μας θὰ τριψή, ὁ Παππαγιαννακόπουλος τὸν κύβον θ' ἀναρροίψῃ,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος φλογίζεται κι' ἀνάβει
καὶ παραστέκουν φύλακες ἡ φροῖκη καὶ ὁ τρόμος,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος τὸν Ἀγγλὸν θὰ συλλάβῃ,
διότι ἐ χρημάτισε 'στὰς Πάτρας Ἀστυνόμος.

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος κατὰ Τοικούπῃ μαίνεται,
χωρὶς λεπτὸ τῆς Μιχαλοῦς σὰν ἄλλους νὰ χρωστᾷ,
ἡ τήδενης τοῦ ἀπλωτῇ 'στὸν ἀνεμο κυμαίνεται,
ἡ δὲ πατρὶς ἀόρατος τὰς ἄκρας τῆς βασιτῆς,
κι' ὁ Θεόδωρὸς κρυφὰ 'στ' αὐτὴ τοῦ λέγει τὸ καὶ τὸ
καὶ στόματα τριγύρω του γαυγίζουν ἑκατό.

Ἀκούσατε, ἀκούσατε, ...δὲν χωρατεύει διόλου
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ἡ κάλτσα τοῦ διαβόλου.
Ὁ τῶν Πατρῶν Ραδάμανθυς, ὁ Αἰακὸς, ὁ Μίνως,
ἐνέσκηψε μὲ σίφωνα καὶ μαύρας τρικυμίας,
εὐδαίμων δὲ καὶ ὀλβίος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος,
ὅστις δὲν ὤδευσε ὁδὸν ἐσχάτης ἀνομιᾶς.

Τῶν Κορδονάτων ἡ μερὶς δὲν φαίνεται γελῶσα,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος τὸν Ἀγγλὸν χαστουκίζει,
βελῶν φαρέτρα ἔγινε ἡ κοπτερά του γλώσσα,
κι' ἂν καὶ δὲν ἔχῃ κόκκαλα, μὴ κόκκαλα τσακίζει,
καὶ ὅλοι μακαρίζομεν τοῦ Θεοδώρῃ τοὺς λάτρας,
ποῦ δὲν θὰ πέσουν 'στὴν ὁρὴν τοῦ Κάτωνος τῆς Πάτρας.

Ἴδου ὁ μέγας ἄνθρωπος, ὁ Κάτων ὁ Ῥωμαῖος,
τὸ κόσμημα, τὸ καύχημα, ὁ σὺντορ ὁ ἀκμαῖος.
Εἰς τοὺς προδότας τῆς Ἑλλάδος χολὴν προσφέρει ἡ
[ὄξος,
κι' ἐγὼ, ἐνῶ τὸν Πλούταρχον τυχαίως ἀνακάτωνα,
τοῦ Πατρινοῦ Συγκλητικοῦ ἐμνήσθην παραδόξως
κι' ἐφώνεζα «χαρὰ σ' ἐμας! τὸν πῦραμε τὸν Κάτωνα».

Νέα ἑκστάσις καὶ πλάνη
τοῦ κυρίου Δελνηγιάννη.

Κορδόνι μου, Κορδόνι μου καὶ φοβερό μου κόμμα...
στὰ ξεκουμπίδια ὅλοι των καὶ ὁ Συγγρός ἀκόμα...
κι' ἂν λέγεται ὁ πρῶτιστος ἐκ τῶν εὐεργετῶν
γιὰ μένα εἶναι ἀριθμὸς καὶ βάρος περιττόν.
Εἰς τοῦ Τρικούπη τοὺς πιστοὺς ὁ μέγας Ναπολέων
τὴν ἐλεημοσύνην του δὲν τὴν παρέχει πλέον.

Δὲν παίζει ὁ Θεόδωρος τὰ κότσα καὶ τοὺς βώλους...
ἀνελήμων, ἀπηνῆς, ἀμείλικτος δι' ὅλους.
Τὸ πᾶν ἄς πέσῃ στὴν ὁρμὴν τοῦ φοβεροῦ τυφῶνος,
στὰ ξεκουμπίδια ὅλοι των καὶ στὸν σωρόν τοῦ κάρου...
χρόνους ὀκτὼ καθήμενος ἀπ' ἐξω τοῦ Νυμφῶνος
κατήντησα ἰσχνότερος κι' αὐτοῦ τοῦ μπακαλιάρου.

Ἐπῆρε τὸν κατήφορον κι' ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης...
Τρικούπη, πῶς κατήντησες, κι' ἀκόμη τί θὰ γίνῃς!
Κατέπεσες ὑπὸ ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον,
ἐπολιόρκησα κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖον κάστρον,
ὁ θρίαμβός μου δι' αὐτοῦ συνεπληρώθη πλέον
καὶ τῆς μεγάλης δόξης μου μεσουρανεῖ τὸ ἄστρον.

Πολὺ κακὰ τὰ ἔμπλεξες μ' ἐμὲ τὸν μακρολέλεκα...
τὸν ὅρκον μου τετήρηκα, τὸ ἔργον μου τετέλεκα.
Πάντες ἐξεπληρώθησαν οἱ μυστικοί μου πόθοι,
τῶν Κορδονάτων γαυριᾶ τὸ ἀλαλάζον σμῆνος,
καὶ μὲ πολὺν ἀλαλαγμὸν καὶ κτύπον ἀκυρώθη
ἡ τῆς Αἰγίνης ἐκλογὴ καὶ ἡ τῆς Σαλαμίνος.

Ἐπὶ δαφνῶν καὶ μυρσινῶν στεφανωμένος τρέχω...
βαστάτε με κι' ἐλύσσαξα καὶ κρατημὸ δὲν ἔχω.
Κορδόνι μου, Κορδόνι μου, πῆρε βορίθς κι' ἀμόλα...
ἀκύρωσις, ἀκύρωσις δι' ὅλους καὶ δι' ὅλα.
Ἐγὼ Κρόμβελ ἄγριος... κανεῖς δὲν μὲ γνωρίζεις,
καὶ κρέας εἰς τὴν μύτην μου ἀνθρωπινὸ μυρίζει.

Ἐπολιόρκησα κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖον φρούριον...
σκιρτήσατε, χορεύσατε, τόνισατέ μου θούριον.
Καπνὸς ὑψόνηται πυκνός, χιλιμιντρίζουν ἵπποι...
τὸ Κατηγορητήριον στὸν θρίαμβόν μου λείπει,
καὶ δι' αὐτὸ προσέρχεται μὲ βλέμμα φλογερὸν
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων τῶν Καίρων.

Ὡ Παππαγιαννακόπουλε, ἀγαπητέ μου Κάτων,
ποῦ ἦθος σὲ κοσμεῖ λεπτὸν καὶ τόσον ντελικάτον,
ἄς συγκινήσῃ ἡ γλῶσσα σου τὸ ἡρεμῶν βασιλεῖον...
κι' ὁ Κάτων ἐτιμώρησε τὸν ὕπατον Μανίλλιον,
διότι τὴν γυναῖκα του ἐφίλησε στὸ στόμα
ἐνῷ παροῦσα ἔστικε ἡ κόρη του ἀκόμα.

Ὡ Παππαγιαννακόπουλε, ποῦ χύνεις δηλητήριον,
κράτει ψηλά καὶ σήκωνε τὸ Κατηγορητήριον
ὡς Δαμοκλέους μάχαιραν καὶ κεφαλὴν Μεδοῦσης
καὶ τὸν Τρικούπη μὲ αὐτὸ πατόκορφα νὰ λούσης.
Σὲ θέλω, Κάτων ἐνδοξε, ξεφτέρι μου, καπλάνι...
ἐμπρός! ἄς ἔλθουν στὸ σκαμνὶ προδόται λαοπλάνοι.

Ὅπόσοι Ναπολέοντες μὲ ξίφος κοπτερόν,
τί Κάτωνες Συγκλητικοὶ μὲ ὕψος αὐστηρόν.
Ὅλους τοὺς ἀνδράς τοὺς κλεινοὺς τοὺς ἔχει τὸ Κορδόνι,
σπαθὶ σωτήρος κρύπτεται εἰς κάθε φαρόμαρκο,
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ Τζῶν-Μπουλ ἐμπρός μας τὰ κορδόνια
ὡς ποῦ νὰ πῆς πάτερ ἡμῶν κι' ἑπτὰ φοραὶς λουκάνικα.

Δὲν παίζει ὁ Θεόδωρος τὰ κότσα καὶ τοὺς βώλους,
στοῦ καταδίκου τὸ σκαμνὶ θὰ σᾶς καθίσῃ ὅλους.
Αἷμα διψῶ καὶ σφάγιον ζητῶ ἐξιλαστήριον,
ἡχοῦν ἀλλόκοτοι φωναὶ καὶ πάταγοι καὶ γόθοι,
κι' ἰδοὺ ἐμπρός τὸ Εἰδικὸν κυττάζω Δικαστήριον,
καὶ σύρουں χειροπόδαρα δεμένο τὸν Τρικούπη.

Ἐκδίκησις... ἐκδίκησις... φανήτε ἀπηνεῖς...
ἄς μὴ γλυτώσῃ ἀπὸ μᾶς πολέμιος κανεῖς.
Ἄς στρώσωμεν στοὺς πονηροὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
σύ δὲ, ὦ Κάτων φίλτατε, ποῦ τόσον σ' ἐκτιμῶ,
προσπάθησε τοῦ ἀλατιῦ νὰ μοῦ τοὺς κήμης ὅλους
καὶ τὸ Κορδόνι πέρασε εἰς ὅλων τὸν λαιμό.

Ἐκδίκησις, ἐκδίκησις ἐξ ὅλης σας καρδίας...
στὴν λαιμοτόμον ὅλοι των μὲ τοὺς ζουλομανδύας.
Ἐκδίκησις, ἐκδίκησις, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ ὄριον...
ἄς ἔλθῃ ὁ κατάδικος ἐμπρός εἰς τὸ Πραιτώριον,
καὶ σύρετέ τον στὸ σκαμνὶ, κλητῆρες τῆς Βουλῆς,
μὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν... γαλήνη κι' ἡσυχία...
εἰρήνευσαν τὰ πράγματα καὶ τὰ Πατριαρχεῖα.
Συνήφθη χαρτοπόλεμος καὶ δι' αὐτὰ ραγδαίως,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐλύθη τὸ μπαγάσικο,
καὶ τώρα τὰ χρεώγραφα ὑψώθησαν σπουδαίως,
καὶ ἀγοράζονται παντοῦ σὰν τὸ ψωμὶ τὸ χάσικο.

Κι' ὁ Ἰραδὲς ὁ ποθητὸς ἐβγήκε παρ' ἐλπίδα
καὶ κατὰ γῆς ἐρρίψαμεν τὴν κοπτεράν λεπίδα.
Κανεῖς τοιοῦτον ἀγαθὸν δὲν ἐνθυμεῖται ὅμοιον,
οὐδ' ἄλλο μέγα ζήτημα πρὸς τὸ παρὸν μᾶς πνίγει,
ὁ Πατριάρχης ἔλαβε πᾶν δυνατὸν προνόμιον,
κι' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὰς πύλας τῆς ἀνοίγει.

Τὸ ἔθνος ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
κι' ὁ Διάπης μόνον ὁ γνωστὸς μ' ἀνησυχεῖ μικρόν.
Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμ' ἀσήμαντον τὸ θεωρεῖ ὁ τόπος
κι' ἐπαναστάσεις μόνος του ἄς κάμῃ ὅπως ὅπως.
Ἐγὼ προστάζω ὑπ' ἀτμόν ὁ Στόλος μας νὰ στέκῃ
καὶ εἰς τὸν Διάπην οὕτω πως δὲν στέλλεται φυσέκι.

Τὸ ἔργον μου τετέλεκα, τὴν πίστιν μου τετήρηκα,
κι' ὅλοι στὸ μέλλον τὰ καλὰ θὰ ταῦρετε χαίριχα.
Μὲ τοὺς Ἀριστογείτονας καὶ πρῶην Ροβεσπιέρους
αὐξάνει τὸ Κορδόνι μου εἰς μῆκος καὶ εἰς πλάτος,
καὶ ἂν δὲν ἔβγαζα κι' αὐτοὺς τοὺς βρωμο-Καλογε-
τότε τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν θὰ ἔβλεπε τὸ κράτος. [ρουν.]

Κι' ὁ Συγγρός ὁ ξακουσμένος
εἰς τὰ λήθηα θυγώμενος.

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε μ' αὐτὸν τὸν Ντελνηγιάννη,
ἔχει τί τοῦ γίνεται, ἐν ξέροι τὸ τί κάνει.
Πᾶσα δὲ ὁ κουζουλὸς πῶς θὰ φερθῇ μὲ γνώσι
καὶ τὴ δική μου ἐκλογὴ θὰ τὴν ἐπικυρώσῃ,
καὶ αὐτὸς ὁ διαβολόδωλος τὰ ἔχει σὰν χαμένα
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους-ὥχονοῦς!- ξεπάστρεψε κι' ἐμένα.

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε μ' αὐτὸν τὸν Ντελνηγιάννη,
καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κανέναν ἐν τὸν πιάνει.
Ὅλα παγαίνουν τοῦ κακοῦ κι' ἀδίκως θὰ ἰδρώσῃς,
καὶ τὴν ἰδοιμότην μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις,
καὶ ὅλους μᾶς ἔξοκῶμισε μὲ τὸ σικτιρὶ πιλάφι,
καὶ ἐκεῖ ποῦ ξέρετεν καὶ σεῖς τὰ λόγια μας τὰ γράφει.

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε μ' αὐτὸν τὸν Ντελνηγιάννη,
καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κανέναν ἐν τὸν πιάνει.
Ὅλα παγαίνουν τοῦ κακοῦ κι' ἀδίκως θὰ ἰδρώσῃς,
καὶ τὴν ἰδοιμότην μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις,
καὶ ὅλους μᾶς ἔξοκῶμισε μὲ τὸ σικτιρὶ πιλάφι,
καὶ ἐκεῖ ποῦ ξέρετεν καὶ σεῖς τὰ λόγια μας τὰ γράφει.

Μὲ τοῦτον τὸν διαδόντρου γιὸ καὶ τὸν Ἐγγλεζομάχο
ἔχει τί τοῦ γίνεται, ἐν ξέροι τὸ τί κάνει.
Πᾶσα δὲ ὁ κουζουλὸς πῶς θὰ φερθῇ μὲ γνώσι
καὶ τὴ δική μου ἐκλογὴ θὰ τὴν ἐπικυρώσῃ,
καὶ αὐτὸς ὁ διαβολόδωλος τὰ ἔχει σὰν χαμένα
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους-ὥχονοῦς!- ξεπάστρεψε κι' ἐμένα.

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε, ὁ νοῦς μου ξεδιδόγει,
λύσσα κακὴ τὸν ἤπιασε μὲ τοῦτο τὸ Κορδόνι.
Μὰ ὁ Συγγρός εἶν' ἔτοιμος καὶ πάλι νὰ ξωδέψῃ
ὁ Ντελνηγιάννης ἀναυτὰ νὰ πᾶν στὸ Παρίσι,
μὴ τοῦ Παστέρ τοῦ γιαιρικοῦ τὴ λύσσα τοῦ γιαιρικοῦ
καὶ οἱ καπνοὶ τὸν σβύσουνε καὶ ἡμερὸς γυρίσι.

Κι' ἂν μ' ἤδαλε ὁ Θεόδωρος κι' ἐμένα στὸ σημάδι
ὁ νοῦς του τὸ σφῆρο του ἐν εἰμπορεῖ νὰ νοιώσῃ,
κι' ἂν μ' ἤδαλε ἀπ' τῆς Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ ρημάδι
αὐτὸς ὁ κακοροϊζικὸς πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ.
Ἐγὼ μὲ τὰ ἑλὲν μου τοὺς δρόμους καταβρέχω
καὶ βράζω τὸ Κορδόνι τον κι' ἀνάγκη ἐν τὸν ἔχω.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ἡ Φ. — Ἐτσι θὰ τὸ περάσωμε αὐτὸ τὸ Καρναβάλι ;
καμμιά ιδέα γιὰ χορὸν δὲν σοῖθε 'στὸ κεφάλι ;
ποῦ εἶναι τὴν ἡ χαρὰ καὶ οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι,
ποῦ τὸ μικρὸ σαλόνι μας τὸν κόσμον συνεκίνει,
καὶ εἰς τοῦτο ἐξοχότητες ἐπροσκαλοῦντο τόσαι
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε, πατεῖς με καὶ πκτῶ σε ;
ποῦ μπάλ ντ' ἀνδρῶν καὶ καλὸ καὶ κουστοῦμε παντοῖα ;
ποῦ ὁ ὄβριος μετὰ τὸ καὶ ἀριστοκρατία ;
ποῦ τὰ κρυφὰ τσιμπήματα καὶ τὰ γλυκοκουττάγματα ;
ποῦ αἱ θαλίαι, Φασουλῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα πράγματα ;
Γιατὶ σὲ βλέπω σήμερον νοθρὸν καὶ κεκυφῶτα,
οὐδὲ κανένα προσκαλεῖς 'στὸ σπῆτι σου σὺν πρῶτα,
οὐδὲ πηγαίνεις πουθενὰ μὲ πόζα καὶ γαλαδία
νὰ δείξης ὑπερήφανος τὴν δανεικὴν βελλαδία ;
Πῶς ἄνευ λόγου, Φασουλῆ, καὶ ἀφορμῆς καὶ αἰτίας
ἀπεμακρύνθης ἐξαφνα τῆς ἀριστοκρατίας,
καὶ μπουρζοὰ κατήντησες καὶ ταπεινὸς χαμῆλης
καὶ ἐφέτος οὔτε σκέπτεσαι 'στὸν κόσμον νὰ μὲ βγάλῃς ;
Θυμᾶσαι ποῦ μοῦ ἔλεγες πῶς ἔχεις μέγαν πόθον
μὲ τᾶλλα γνήσια παιδιὰ νὰ κάμω καὶ ἕνα νόθον ;
Τί ἐπικθεῖς, βρε Φασουλῆ, καὶ ἡ καρδιά σου γέρασε,
καὶ 'στὰ καλὰ καθοῦμενα ὁ πόθος σου ἐπέρασε ;
Γιατὶ μὲ κλείνεις ἄδικα καὶ δὲν μὲ βγάζεις ἔξω ;
γιατὶ δὲν θέλεις 'στοὺς χοροὺς τῶν ντιστεγκῆ νὰ φέξω ;
Ἐνόςω ἦσαν 'στὴν Ἀρχὴν τὰ ὑψηλὰ φωνάλα
τὸ ἀνοίγεις τὸ σπῆτι σου καὶ μοῦκανες ἀπ' ὅλα,
μὰ τώρα ποῦ τοῦ Θεοδώρου μακρύνει τὸ Κορδόνι
μοῦ ἐκλείσεις παρὰ θύρα καὶ πόρταις, κουφὰ ἡδὼν,
καὶ οὔτε μονάχος 'στοὺς χοροὺς, οὐδὲ μαζί μου πᾶς,
καὶ ἔχεις καὶ μούτρα, γαῖδαρε, νὰ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾶς.
Πῶς ἔγινες ἀναίσθητος καὶ σιγηλὸς ὡς τᾶρος ;
μήπως καλὰ ὁ Θεοδώρος δὲν κυβερνᾷ τὸ σκάφος ;
Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς καὶ δάνειον εὐρήκε,
καὶ ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρὰ καὶ ὁ Ἰραδὲς ἐβγήκε,
καὶ ὁ Κρίσπης ξεκουμπίστηκε καὶ ἦλθε ὁ Ρουδίνης,
καὶ σὺ μονάχα δὴ χοροὺς 'στὸ σπῆτι σου δὲν δίνεις.
Πρέπει ποῦ λὲς τὸ σπῆτι μας καὶ ἐπὶ τοῦ Δεληγιάννη
σπουδαῖόν τι καὶ ἐπίσημον καὶ ἀλλόκοτον νὰ κάνῃ,
γιὰ νὰ μὴ λέγῃ, σύζυγε, τὸ ἕνα καὶ ἄλλο στόμα
πῶς εἴμεθα καὶ ἐμεῖς οἱ δὴ μὲ τῆς Ἑλῆς τὸ κόμμα.
Ὁ Φ. — Παρακαλῶ, κυρία μου, νὰ μὴ μὲ χολοσκάνης,
καὶ ἂν Κ α λ ο γέ ρ ο υ ς ἔβγαλε 'στὸν σβέρκ' ὁ Δεληγιάννης,
ἐγὼ νὰ βγάλω εἰμπορῶ Ἡ γ ο ὁ μ ε ν ο βερδᾶτο,
καὶ τὴν χολήν μου μὴ ζητῇς νὰ φέρῃς ἄνω κάτω.
Ὅχι, μὰ φάμ, δὲν ἔχασα τὴν ὄρεξιν τὴν πρώτην
καὶ ὅλ' οἱ κύκλοι μ' ἐκτιμοῦν ὡς ἀνὴρωπον ἱππότην,
οὐτ' ἔγινε μπουρζοαζί, οὐδ' ἡ καρδιά μου γέρασε,
καὶ ὁ περὶ μούλου πόθος μου ἀκόμη δὲν ἐπέρασε,
καὶ εἰς ὅλα πρόσδον πολλὴν ὁ σύζυγός σου βλέπει,
καὶ ὁ Θεοδώρας κυβερνᾷ τὸ κράτος ὅπως πρέπει,
ἐφέτος ὅμως σκέπτομαι τί διάβολο νὰ κάνω,
ὅπου ν' ἀφήσῃ ἐποχὴν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Ὡς τώρα ἔδωσα χοροὺς σπουδαίους καὶ μεγάλους
καὶ καλὸ καὶ κοστοῦμε καὶ ντιστεγκῆ καὶ ἄλλους
ἂν δὲ καὶ ἐφέτος, μὲν μπεμπέ, σκεφθῶ νὰ δώσω μπάλα,
θὰ 'πῃ ὁ κόσμος, « Σαπριστί ! δὲν ἦρε τίποτ' ἄλλο ; »
κάθε χρονιά ὁ μασκαράς τὰ ἴδια θὰ μᾶς κάνῃ ; »

αὐτὰ θὰ λέγουν οἱ πολλοὶ καὶ θὰ ζητοῦν λακόνει.
Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι λοιπὸν νὰ κάμω καὶ νῦν,
ποῦ νὰ 'μιλῇ περὶ αὐτοῦ ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
καὶ ἄλλος τῶρα ν' ἀνοιχθῇ τριγύρω μας ὁρίζων
καὶ νὰ φανῇ τὸ πνεῦμά μου ἀκμάζον καὶ ἀρπάζον.
Ἡ Φ. — Τώρα, μαρί, ποῦ 'σῆκωσες 'λίγο 'ψάλα
καὶ ἐπῆρες μάγειρα καὶ σὺ 'στὸ πλούσιό σου σπῆτι
γεῦμα λαμπρὸν δὲν δίδομεν καὶ ἐμεῖς 'στοὺς ἀνθρώπους
καὶ εἰς ὅλον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ κράτους.
Ὁ Φ. — Μπράβο, σοφὴ κυρία μου, χαριτωμένη γλυκίαι,
καὶ ἡ γυναῖκες κάποτε τὰ ἔχουν τετρακόσια.
Λαμπρὰ ιδέα πράγματι νὰ δώσωμεν τραπέζι,
νὰ πάρωμε καὶ μουσικὴ 'στὸ γεῦμα νὰ μᾶς παῖξῃ.
Τοιαύτη σκέψις ὑψηλὴ δὲν ἦλθε 'στὸ ξερὸ μου
καὶ μ' ἄλλα; σκέψεις ἔχανα ὡς τῶρα τὸν καιρὸ μου.
Σὺ τὸ ψωμί, γυναῖκά μου, δὲν μοῦ τὸ τοῦς γὰρ
ἀλλὰ εἰπὲ 'στὸν μάγειρα σπληνάντερο νὰ κάμῃ,
ἀπὸ αὐτὸ ποῦ 'φάγαμε καὶ ἐμεῖς μὲ τὰ μωρά μας
καὶ ἐβγήκαν τὰ σηκώματα καὶ τὰ σπληνάντερα.
Μὰ καὶ ἄλλα 'πὲς εὐκόλεια φαγιά νὰ ἐτοιμάσῃ,
ποῦ τὸ Κορδόνι ριπιτὶ σπουδαῖον νὰ τὸ πιάσῃ,
καὶ τῶν Συμβούλων τῶν κλεινῶν νὰ ἐβγῇ τὸ πλεῖστον
καὶ τοῦτο τὸ Τραπεζί μας νὰ μείνῃ ἀλυσμένη.
Ἡ Φ. — Τὰς ἐντολάς σου, σύζυγε, ποσὼς δὲν ἔχω
Ὁ Φ. — Τρεῖς εἴγε σου, γυναῖκα μου . . . ἔλθε νὰ σὺ
Σὺ μόνη μὲ ἀνέδειξες μεγάλον ἀληθῆς,
ἐγὼ δ' εἰς πᾶσαν γνώμην σου θὰ ἔπωμ' εὐπειθῶς,
καὶ ἂν πάλιν ἀσπροπρόσωπος φανῶ ἐμπρὸς τοῦ κόσμου
βεβαίως θὰ τὸ χρεωστῶ 'στὸν νοῦ, τῆς γυναῖκός μου.
Ἡ Φ. — Ἀλλὰ καιρὸς, μὲν σὲ μαρί, τὸ στόμα σου νὰ
καὶ ἐγὼ πηγαίνω γρήγορα νὰ στείλω τὰς προσκεκλημένας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνι,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκίτου,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶναι
καὶ μὲ στολίδι χίλια δυὸ φεγγόβολοι γεμάτοι.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς ! . . . τί μαχαζὶ ποῦ εἶναι
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
καὶ ἂν γελασθῇ καμμιά φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περᾶς
ἀμέσως μέσα θὰ 'βοηθῇ καὶ καὶ θ' ἀγοράσῃ,
καὶ ἂν εἰσὶ ἀφιλόκαλος καὶ πωτὸς κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃ μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πᾶρῃ.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κοῖμα καὶ ἄλλο
ἀπ' ἔξω νὰ κιντᾶτε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς, τοῦτέστι,
ποῦ μᾶς πληρώνει πάντοτε ἀμέσως καὶ προθύμως
ἐφημερίδα ἔβγαλε τρανὴν 'στὸ Βουκουρέστι,
καὶ ὡς φίλος ἀνταποκριτῆς μᾶς γράφει ἐπισήμως
πῶς ἔγινε καλαμαράς καὶ ὁ τίτλος του ἀλλάξῃ.
Ὁ δὲ Λεράκης ὁ γνωστός, ποῦ εἶναι 'στὸ Γαλλί,
τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ ἀνέλαβε μὲ ζήλον,
καὶ εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα καὶ ἄλλο φύλλον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οὗς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἐξδὴ, — δὲν 'στὸ λαδὶ τρεῖς 'στὸ ἔξδῃ,

μὲ ἄνθρωπον, μὲ μιὰ μανδρά, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χηρὰ δίχως ἄνδρα, — ποῦταρ ἄλλοτε μαρμάρ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ